

Car. 1990

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

**Enkele gegevens over
strafrechttoepassing in de Verenigde Staten**

van

dr. J. Junger-Tas

Inleiding

Het is uitgesloten dat men op grond van een bezoek van twee weken iets zou kunnen zeggen over het totale gevangenisbeleid in de V.S. Niet alleen vormen de V.S. een continent op zichzelf, maar bovendien verschillen de staten onderling sterk met betrekking tot dit beleid. Het strafrechtbeleid in Massachusetts is b.v. veel liberaler dan dat in de zuidelijke staat Georgia. Enkele zeer algemene verschillen met Nederland met betrekking tot de organisatie van de rechterlijke macht kunnen echter in dit verband wel genoemd worden. Een uitermate belangrijk verschil betreft het feit dat, in tegenstelling tot Nederland, in de V.S. rechters, officieren van justitie en sheriff's (hoofd van de politie in een 'county' of regio) gekozen worden via het algemeen kiesrecht. Dat heeft twee verreikende gevolgen.

In de eerste plaats betekent het dat de rechterlijke macht in veel sterkere mate dan in Nederland gevoelig is voor de publieke opinie en ook tot op grote hoogte bereid is de wensen die er op het gebied van strafrechttoepassing onder de bevolking leven, te volgen. Nu is kenmerkend voor het Amerikaanse publiek dat het over het algemeen niet zeer goed geïnformeerd is, een relatief sterk unitieve attitude heeft en vooral niet meer belasting wil betalen (dit laatste wordt met name in de V.S. als een vloek beschouwd). Deze omstandigheid verklaart onder meer zowel het veelvuldig beroep op de gevangenisstraf in de V.S. ('lock them up') als de vele overvolle en verouderde inrichtingen.

In de tweede plaats leiden deze benoemingsprocedures tot een zeer grote differentiatie en decentralisatie van de toepassing van het strafrecht. Een landbouwstaat als Nebraska met een bevolking van maar 1.600.000 inwoners heeft zo'n 100 counties en de attorney general heeft bitter weinig te zeggen over het beleid van de county attorneys of de county sheriffs. Het is duidelijk dat het in zo'n systeem uitermate moeilijk is te komen tot enige uniformisering en centrale beleidsvoering, zodat de onderling verschillen in beleid - ook binnen een en dezelfde staat - groot kunnen zijn.

Een gevolg van deze omstandigheid is dat in een groot aantal staten Crime Commissions zijn ingesteld, waarin naast leden van de rechterlijke macht en de politie ook gewone burgers ('public at large') zitting hebben. De Crime commission poogt enige coherentie, consistentie en overzichtelijkheid in het strafrechtelijk beleid te brengen en ze zorgt ook voor de verzameling van politie- en justitiële gegevens ten behoeve van het nationale Uniform Crime Reporting Program. De Crime commission publiceert deze gegevens (b.v. 'Crime

in Nebraska - 1986' en 'Juvenile Court report, 1986').

Hoewel dergelijke rapporten wel enig inzicht bieden in politie- en justitieactiviteiten, zijn er veel ontbrekende gegevens en ze zijn in de verste verte niet te vergelijken met hetgeen in ons land het CBS te bieden heeft.

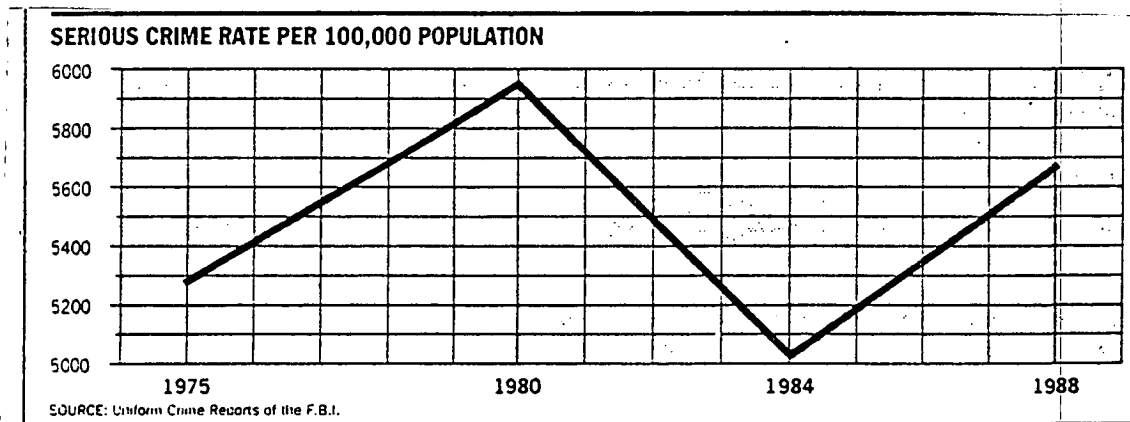
In het nu volgende wil ik enige kanttekeningen maken bij wat ik gezien en gehoord heb met betrekking tot het gevangeniswezen en met betrekking tot de uitvoering van alternatieven voor de vrijheidsstraf.

I Aspecten van detentie in de V.S.

Zoals bekend is het huidige beleid van president Bush een zogenaamd 'hard line' beleid: meer gevangenis, meer officieren van justitie, meer technische hard-ware om de grenzen (met Mexico) te beveiligen, meer politie, meer urinecontroles op drugs. Jaarlijks wordt nu al 44 biljoen dollar besteed aan de politie en het gevangeniswezen en hieraan wil president Bush nog eens 8 biljoen dollar toevoegen voor de oorlog tegen de drugs (Gottfredson en Hirschi, 1989). De laatste jaren is het budget voor strafrechthandhaving vier maal zo snel gestegen als dat voor het onderwijs en twee maal zo snel als dat voor de gezondheidszorg. Sedert 1980 is het aantal volwassenen achter tralies verdubbeld en in januari 1989 verbleven 627.000 volwassenen in staats- en federale gevangenis. Inmiddels is dit aantal opgelopen tot ongeveer een miljoen. Volgens de laatste cijfers staat 1 op elke 55 volwassenen onder een of andere vorm van strafrechtelijke controle, als gedetineerde of in het kader van een voorwaardelijke invrijheidstelling (parole) of ander reclasseringstoezicht (probation).

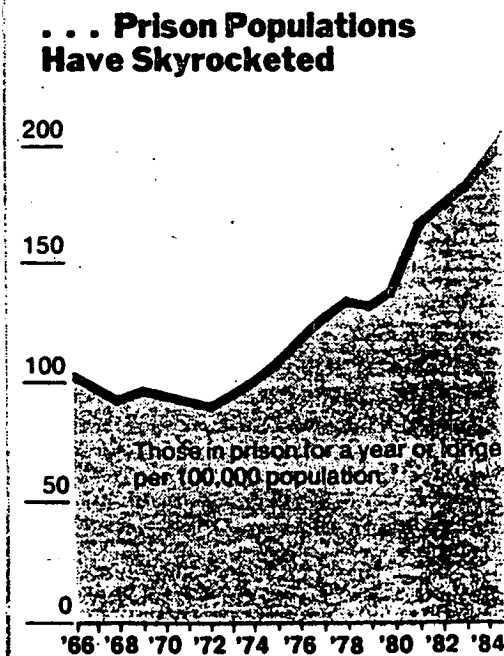
Overigens is deze trend al eerder ingezet. Tussen 1920 en 1970 was het aantal gedetineerden per 100.000 inwoners vrijwel constant, zo'n 110; van 1970 tot 1980 klom dat cijfer tot 138 per 100.000 inwoners en in 1987 bereikte het 228 per 100.000. Merkwaardig genoeg ging deze toename van de gevangenispopulatie niet samen met een sterke toename van de criminaliteit: tussen 1973 en 1987 daalde de geweldscriminaliteit zelfs met 14% (U.S. Bureau of Justice statistics).

Figuur 1: Serious Crime Rate per 100.000 population

De sterke groei van gedetineerden hangt samen met een verandering in de algemene attitude ten opzichte van straffen en als gevolg daarvan in wetswijzigingen met betrekking tot straftoemeting. Met name de verplichting tot het opleggen van detentie van bepaalde duur, waardoor de discretie van rechters sterk aan banden werd gelegd, is hierop van invloed geweest. Het invoeren van veel strengere Federal sentencing guidelines door de U.S. Sentencing Commission in 1987, zal naar verwachting leiden tot een toename met 48.300 gedetineerden in federale gevangenissen in 1987 tot zo'n 165.000 in het jaar 2002 (Applebome, 1988)¹.

Figuur 2: Personen gedetineerd voor 1 jaar of meer per 100.000 van de bevolking

¹ Een uitzondering wordt gevormd door de staat Minnesota waar men er in geslaagd is de bestaande gevangenis capaciteit hoofdzakelijk te reserveren voor geweldsdelinquenten en vermogensdelinquenten buiten de gevangenis te houden.

Detentie in Nebraska

Gezien tegen de achtergrond van de globale situatie vormt Nebraska geen uitzondering. In 1981 bestond de gedetineerdenpopulatie uit 1538 personen, in 1988 uit 2220 personen, een toename van 44,3%. Hieronder zijn begrepen 225 minderjarigen. Ook hier is een toename te constateren, zij het van geringere omvang (12%).

Nebraska heeft vijf inrichtingen voor volwassenen, waaronder een vrouwengevangenis en twee jeugdgevangnissen. Vrouwen vormen 9,5% van de volwassen gedetineerdenpopulatie.

Het zijn met name de inrichtingen voor ernstige delinquenten die overbezet zijn: zo hebben de staatsgevangenis en het Lincoln Correctional Center een bezetting van respectievelijk 132% en 144%. De gemiddelde leeftijd van de gedetineerden in deze inrichtingen is 36 jaar en 33 jaar. De gemiddelde leeftijd in de overige inrichtingen is ongeveer 31 jaar.

De gemiddelde verblijfsduur is zo'n drie jaar en dat is al de laatste jaren zo. Hierbij moet echter aangetekend worden dat 60% van de gedetineerden maximaal 1,5 jaar in de inrichting verblijft; 20% zit een straf uit van meer dan drie jaar en 10% een straf van meer dan vijf jaar.

Evenals in Nederland zijn de meeste jeugdige gedetineerden 16 en 17 jaar oud. In de grootste jeugdgevangenis, die in 1988 316 jongeren huisvestte, is de gemiddelde verblijfsduur vijf maanden, in de andere jeugdgevangenis, waar slechts 44 jongeren vastzaten, is die duur tien maanden.

De gevangenis die ik bezocht heb, is het Omaha Correctional Center. Het is een recent gebouwde, moderne en relatief prettig uitziende inrichting, een zgn. 'minimum security establishment', hoewel er een aantal 'medium' gedetineerden verblijven (om andere inrichtingen te ontlasten). Het Omaha Correctional Center is gebouwd toen er een progressieve gouverneur aan het hoofd van de regering stond en het had als uitdrukkelijke doelstelling één man per cel. De huidige regering van de staat wil echter geen budgetten meer ter beschikking stellen voor uitbreiding van de penitentiaire capaciteit. Gegeven het huidige strafklimaat heeft dat in de inrichting geleid tot een bezetting van 123% in 1988 en een groeiend aantal cellen met twee gedetineerden.

Interessant is dat de gevangenisdirecteur een vrouw is en dat de staf van 150 personen 30 vrouwen omvat (exclusief de administratieve staf). Vrouwen worden met een zekere voorkeur gerecruteerd: ze blijken bijzonder effectief en schijnen er, in crisissituaties, beter dan mannen in te slagen de gedetineer-

01 / 20 / 2014 14:42 955

01/29/2014 14:12 000

den te kalmeren en de situatie te de-escaleren.

In de inrichting verbleven in 1988 240 gedetineerden hetgeen de staf - gedetineerdenratio brengt op 1:1,6.

De populatie bestaat uit 60% blanken en 40% zwarten; dit betekent een sterke oververtegenwoordiging van de zwarte bevolking, daar deze slechts 10% van de totale bevolking uitmaakt. De gedetineerden zijn tussen 24 en 28 jaar oud en zijn overwegend veroordeeld voor inbraak, beroving en drugsmisdrijven (bezit van en dealen in drugs).

De gedetineerden zijn verplicht een uniform (khaki broek en t-shirt) te dragen als ze aan het werk zijn of onderwijs volgen; daarbuiten mogen ze eigen kleding dragen. Vier tot vijf maal per dag is er een zgn. 'count', een wettelijke verplichting tot controle van alle gedetineerden: de staf behoort ze in levende lijve te zien. Op gezette tijden worden de gedetineerden per intercom naar het hoofdgebouw gesommeerd waar de 'count' plaatsvindt.

Binnen de inrichting dragen de bewaarders geen wapens en de sfeer in de inrichting is in het algemeen rustig. Dit hangt wellicht samen met het feit dat er betrekkelijk veel sport-, spel- en onderwijsfaciliteiten geboden worden, waarbij relaties gelegd zijn met lokale onderwijsinstellingen. Zo'n 20% van de gedetineerden werken buiten de inrichting. Zij verdienen het minimum loon, maar zijn verplicht 5% daarvan af te dragen aan een slachtofferfonds en ook een deel aan de staat voor kost en inwoning.

Over alle soorten verloven, of het nu studieverlof, weekendverlof of voorwaardelijke invrijheidstelling betreft, wordt beslist door de parole-board. In de eerste gevallen gebeurt dit op voorstel van de inrichting, in het laatste geval heeft de rechter het tijdstip van overweging door de parole-board vastgelegd. Conditie voor voorwaardelijke invrijheidstelling zijn het hebben van een baan en huisvesting.

Een opvallend verschil met het Nederlandse systeem is verder dat er geen Commissies van Toezicht bestaan die klachten van gedetineerden behandelen, maar dat gedetineerden de inrichting voor het gerecht kunnen dagen voor aantasting van hun individuele rechten. Dit gebeurt herhaaldelijk: gedetineerden krijgen daartoe veelal rechtshulp van buiten, terwijl het ook nogal eens voorkomt dat gedetineerden rechten gaan studeren ter verdediging van hun eigen en andermans zaak.

De inrichting heeft een disciplinaire commissie waarin stafleden bij roulatie zitting hebben. De commissie beslist over strafmaatregelen (intrekken van privileges) en over eventuele isolatie. Er zijn acht isolatiecellen waar

gedetineerden maximaal 90 dagen mogen verblijven. Iedere 30 dagen is er een herzieningsprocedure van de beslissing.

Voorlopige hechtenis in Tuscon

Het Huis van Bewaring in Tuscon is een nieuwe inrichting. Gebouwd als voorziening met 732 individuele cellen, waren er nu al 900 gedetineerden. De inrichting bestaat uit eenheden van 36 individuele cellen, maar een groeiend aantal eenheden huisvestten 48 man. De totale staf bestaat uit 480 leden, hetgeen neerkomt op twee gedetineerden voor een staflid. Het was duidelijk dat men dit een paradijselijke toestand vond. In de vorige inrichting was er één staflid per tien gedetineerden; men had geen controle meer over de gedetineerden en er werd een groot aantal gerechtelijke procedures tegen de directie aangespannen voor mishandeling, moord en verkrachting.

Opvallend - en een groot verschil met het Correctional Center in Omaha - vond ik het bijzonder sterke accent op beveiliging, het grote aantal gewapende bewaarders en de sterk voelbaar repressieve sfeer in de inrichting. Dit is des te opvallender omdat de inrichtingspopulatie niet uit zeer zware misdadigers bestond. De meesten zaten er onder verdenking van drugsdelicten, inbraken en andere vermogensdelicten.

Teneinde de wassende stroom gedetineerden te keren, is aan deze inrichting een zgn. pre-trial service verbonden. Zoals men weet kan in de V.S. de voorlopige hechtenis in een groot aantal gevallen geschorst worden wanneer de verdachte een borgsom betaalt. Die borgsom garandeert dat de verdachte vervolgens op de zitting komt. Een niet aanzienlijk aantal verdachten heeft echter niet de middelen om een dergelijke borgsom te betalen en wordt dus opgesloten.

Het doel van dit unieke 'pre-trial service' project is nu om gevangenis capaciteit te sparen, de kosten van de rechtsgang te drukken en de rechtsgelijkheid te bevorderen. Het project heeft 53 personeelsleden die in ploegendiensten werken; het kan aldus een 24-uur dienst gedurende zeven dagen per week bieden. Kandidaten worden dan ook binnen 24 uur na hun arrestatie geïnterviewd, nog voordat ze voor de rechter verschijnen.

Het project screent alle gevallen die door de politie worden afgeleverd, overtredingen zowel als misdrijven (toen ik er was zat er b.v. een man die gearresteerd was omdat hij een leeg bierflesje in het park gooide).

De criteria betreffen wat men 'de banden met de gemeenschap' noemde: vragen

01 / 29 / 2014 14:12 607

die hierbij aan de orde komen zijn hoe lang de verdachte al in de gemeente verblijft, zijn delictverleden en of hij een baan, een gezin en huisvesting heeft. De achterliggende idee is dat mensen die voldoende banden met de gemeenschap hebben - via gezin, baan of huis - waarschijnlijk wel op de zitting zullen verschijnen en zich niet aan de rechtsgang zullen onttrekken. In de eerste plaats wordt vastgesteld of het om een 'misdemeanor' dan wel om een 'felony' gaat. Vervolgens wordt gezien of de verdachte kan worden 'released on his own recognisance', d.w.z. of men er redelijk van op aan kan dat hij op de zitting zal verschijnen. Heeft men daar twijfels over dan kan de verdachte onder 'supervision' geplaatst worden. Dit toezicht kan verschillende vormen aannemen: telefonische contacten twee à drie maal per week, begeleiding door hulpverleningsinstanties, beroepstraining, alfabetiseringscursus. Ook heeft men een project van elektronisch huisarrest gestart, al dan niet gecombineerd met drugtesten.

De derde stap is een gemotiveerde aanbeveling aan de rechter om de verdachte al dan niet vrij te laten, alsmede de condities waaronder dit kan gebeuren. Gezien de grote case-load van de rechters volgen deze praktisch altijd de aanbevelingen van de pre-trial service. Zoals het hoofd van de service tegen me zei: "ze zouden niet zonder ons kunnen".

Tenslotte stelt de service nog een rapport op over het verloop van de schorsing. Dit rapport gaat naar de probation service die het als onderdeel van het reclasseringsrapport vóór de zitting aan de rechter ter hand stelt.

Jammer is dat de rechter geen rekening kan houden met het gevolgde programma.: de staat Arizona heeft een vast systeem van minimum straffen voor bepaalde delicten en de rechter heeft niet de vrijheid hiervan af te wijken.

De officier van justitie is flexibeler: hij kan rekening houden met wat door de verdachte verricht is als hij de zaak in de rechtzaal naar voren brengt en het misdrijf definieert. Hij is hier echter niet toe verplicht.

Het project screent zo'n 1200 overtredingen en 600 misdrijven per jaar. Als, in tegenstelling tot het uitgebrachte advies, een verdachte toch in hechtenis wordt genomen, dan wordt deze vervolgens nog eens onderzocht en wordt nogmaals gezien of de hechtenis onder bepaalde voorwaarden toch niet kan worden geschorst.

Gezgd moet worden dat deze dienst buitengewoon effectief is en aan een groot aantal 'arme sloebbers' een - ook uit een oogpunt van bescherming van de bevolking - alleszins aanvaardbaar alternatief voor de voorlopige hechtenis biedt. Het succes van het project heeft al geleid tot uitstraling naar andere

plaatsen in de staat en zelfs daarbuiten.

Een inrichting voor jeugdigen

De jeugdinstelling die ik bezocht is Boys Town in Omaha, Nebraska. Het is een van de bekendste 'jeugddorpen' in de V.S. met name door het behandelingsconcept dat gebaseerd is op gedragstherapeutische principes. In ons land worden deze onder meer uitgedragen door het paedologisch instituut van de VU.

Boys Town is het beste te vergelijken met onze tehuizen voor zeer intensieve behandeling (de ZIB's) waar ondertoezichtgestelde, zeer problematische jongeren worden geplaatst.

De instelling werd in 1917 opgericht door een Ierse priester, Father Flanagan, die zich het lot van verlaten en verwaarloosde kinderen aantrok. De eerste tientallen jaren werden gekenmerkt door financiële zorgen, maar de succesvolle film 'Boys Town', waarin Spencer Tracy en Mickey Rooney optraden en waarmee Tracy een Oscar won, gaf de instelling in één klap grote nationale bekendheid, waarna het verwerven van fondsen geen problemen meer opleverde. Op dit ogenblik is deze particuliere instelling zonder twijfel één van de rijkste in de hele V.S. Op een aantal plaatsen zijn satelliet-instellingen opgericht.

Boys Town vormt een soort dorpsgemeenschap. In een groot park staan 75 villa's, waarin 529 kinderen zijn opgenomen. Er zijn drie scholen, twee kerken, een postkantoor, een muziekhuis, een medische kliniek, een onderzoekscentrum voor gezichts- en gehoorstoorden, landbouwgronden, een sportschool en sportvelden. Sinds 1979 werden ook meisjes opgenomen en er zijn op dit ogenblik zo'n 150 meisjes.

De kinderen komen uit de gehele V.S; zo'n 35% van hen behoren tot een minderheidsgroep. De gemiddelde verblijfsduur is 22 maanden en de gemiddelde leeftijd van de pupillen is 14,5 jaar. De meeste kinderen zijn het voorwerp geweest van chronische verwaarlozing en mishandeling en zeker de helft heeft ook delicten gepleegd. De meerderheid werd door de jeugdrechter naar Boys Town verwezen, maar er komen ook verwijzingen voor van sociale diensten en welzijnsinstellingen.

In elk huis wonen zes tot tien jongeren samen met een echtpaar, de zgn. 'family-teachers', hun kinderen en een assistent. Deze ouders worden zorgvuldig geselecteerd door middel van frequente interviews en rollenspel. Criteria zijn onder meer frustatietolerantie, de mate waarin ze getraind kunnen worden,

01 / 29 / 2014 14:43:59 999

hun disciplineringsstijl, opvoedingsfilosofie en tolerantie ten opzichte van andere geloofsystemen.

Aan het hoofd van Boys Town staat nog steeds een katholiek geestelijke, maar de kinderen worden niet geprest tot het volgen van de katholieke geloofsbeleving. Wel eist men enige vorm van religieuze activiteit van de pupillen. Er zijn in dit opzicht faciliteiten voor protestanten, moslims en mormonen.

Pupillen verlaten de inrichting op verschillende wijze. Positieve redenen zijn het volbrengen van het behandelingsprogramma, het met een diploma afsluiten van de high school opleiding of een beslissing van de kinderrechtser; negatieve redenen zijn weglopen (hetgeen overwegend in de eerste drie maanden van het verblijf voorkomt) of ernstig agressief gedrag waardoor de jongere niet meer in de inrichting te handhaven is.

Het behandelingsregime

Tot 1975 werd in Boys Town gewerkt volgens een enigszins vaag, idealistisch (en ook ideologisch) groepsbehandelingsprogramma. Dit regime had in groeiende mate negatieve gevolgen in termen van weglopen en effectiviteit van de behandeling. Vanaf 1975 is men overgegaan op een uiterst nauwgezet en strak geleid behandelingsregime, gebaseerd op gedragstherapeutische principes. Deze worden, zoals gezegd, toegepast in groepshuizen met aan het hoofd een gehuwd paar 'family-teachers' met eigen kinderen en een assistent.

Na selectie krijgen de 'family-teachers' een trainingsprogramma van drie weken dat afgesloten wordt door een schriftelijk examen en door evaluatie van videobanden met rollenspel van de kandidaten.

De 'family-teachers' worden beschouwd als beroepskrachten en grote nadruk wordt gelegd op het leren beheersen van een groot aantal concepten, vaardigheden en praktische toepassingen in hun werk. Zo krijgen zij onder meer een inleiding in de basisprincipes van de gedragstherapie, het werken met een puntensysteem, het kunnen categoriseren van gebeurtenissen in termen van gedragsmodaliteiten, het gebruik van de zgn. 'token economy' om jongeren te motiveren, te disciplineren en hun gedrag te sturen aan de hand van dagelijkse puntenkaarten. Veel aandacht wordt ook geschonken aan het opbouwen van relaties door middel van doelgericht prijzen en aanmoedigen, het uitdrukken van empathie, zorg en warmte, het duidelijk maken dat er een laag tolerantieniveau is voor storend gedrag en het aanleren van alternatieven voor ontoe-

laatbaar gedrag. Nadruk wordt verder gelegd op het aanleren van zelfstandigheid door de jongere en op het feit dat men de rechten van de jongere respecteert. Ook worden technieken aangeleerd om waarschuwingssignalen voor b.v. zelfmoord te onderkennen en om problemen te hanteren als (sexuele) kindermishandeling en zeer emotioneel en/of agressief gedrag.

Het bijzondere van Boys Town schuilt niet zozeer in de onderwerpen van de cursus als wel in de uiterst nauwgezette en gestructureerde wijze van trainen door cursusleiders, die zelf ook weer getraind zijn op helderheid, consistentie, eenduidigheid en effectiviteit van het cursusaanbod. Na deze cursus volgt nog een in-service training van een jaar, waarbij men aan veel voorkomende problemen als heimwee, weglopen, sexuele kindermishandeling e.d. aandacht schenkt.

Het puntensysteem is een complex geheel van positieve en negatieve punten, waarbij negatieve punten weer 'terugverdiend' kunnen worden door positieve punten. Iedere dag hebben de 'family teachers' een individueel gesprek met elk van de jongeren in hun huis en 's avonds komt men samen om de gemeenschappelijke gezinsproblemen op te lossen.

Voor ieder kind wordt een individueel behandelingsplan opgezet dat zowel het gedrag in het 'gezin' als dat op school omvat; wekelijks wordt het plan bijgesteld en worden nieuwe doelen vastgesteld.

Behalve de permanente in-service training zijn er consultatieteams. Deze teams bedienen ieder tien gezinshuizen, die tezamen een soort gemeenschap vormen. Ze ondersteunen de 'family teachers' bij het hanteren van specifieke problemen, leren hen op welke wijze ze een gespannen, problematische situatie kunnen de-escaleren en vervullen een toezichthoudende functie.

Na één jaar wordt het functioneren van de 'family teachers' geëvalueerd op grond van verschillende consumenten surveys. Dit gebeurt in de eerste plaats door de geplaatste jongeren: er zijn elf vragen die betrekking hebben op het algemeen functioneren van de gezinsouders en acht vragen die het optreden zelf betreffen, met name klachten over bedreiging, mishandeling e.d. De antwoorden worden vertrouwelijk behandeld en klachten worden onderzocht.

De volgende tabel geeft een overzicht van de behandelingselementen waarover de jongeren hun mening kunnen geven.

FAMILY-TEACHER PROFESSIONAL EVALUATION

TABEL 1

FAMILY-TEACHERS Joe and Jane Smith

EVALUATION TYPE First Certification

DATE February 12, 1986

YOUTH SATISFACTION RATINGS AND COMMENTS

CONSUMER QUESTION	1	2	3	4	5	6	7	AVERAGE RATING
Fair						1	6	6.9
Concerned.						1	6	6.9
Teaching important skills. .						1	6	6.9
Improving behavior						1	6	6.9
Own efforts.						2	5	6.7
Opportunity to express ideas						3	4	6.6
Pleasantness of F-Ts						2	5	6.7
Pleasantness of youths.					1	3	3	6.3
Program in home.						2	5	6.7
Preparing to leave						1	6	6.9
Religious education.						2	5	6.7

NOTE: The average of the combined ratings of #7 and #8 is used to determine if criteria is met in the area of pleasantness.

of youths in the home 7
of youths completing the questionnaire 7

Het functioneren van de 'family teachers' wordt ook geëvalueerd door de 'algemene' consumenten van hun diensten, zoals welzijnsinstellingen, ouders, werkgevers, onderwijzend personeel, maatschappelijk werkers, politie en rechtbank.

Tenslotte wordt er nog een 'in-huis' observatie verricht van zes uur, waarbij meer specifiek wordt gekeken naar de behandelvaardigheden van de 'family teachers', de aard en mate van verkregen vaardigheden en tevredenheid bij de jongens, de gezinsstijl en bepaalde behandelingscomponenten. De 'family teachers' dienen eveneens een uitgebreid dagboek en een registratie bij te houden van wat er in het gezin voorvalt en van zaken als vertrek, weglopen of politiecontacten van de jongeren.

Een enigszins dubieus element in de behandeling vond ik de zgn. 'peer-reporting', waarbij jongeren afwijkend gedrag - zoals druggebruik, wegliepplannen, diefstal - van elkaar moeten melden. Dit gebeurt dan wel in het openbaar tijdens de dagelijkse gezinsbijeenkomsten - teneinde particuliere wraakoefe-

ningen te voorkomen - , maar aan deze praktijk zitten m.i. toch wel negatieve kanten.

Het behandelingsregime in Boys Town is gebaseerd op een Skinneriaans model. Voorbeeld was het bekende Achievement Place model dat ook in ons land bekendheid gekregen heeft via het werk van het Pedagogisch Instituut van de VU. De belangrijkste componenten zijn:

- gedrag kan veranderd worden;
- als het gedrag verandert, verandert ook het waarden- en normstelsel;
- dit kan het best gebeuren in een warme gezinsomgeving.

Het behandelingsregime in Boys Town is indrukwekkend - niet in de eerste plaats op grond van zijn inhoudelijke componenten, die voor velen een bekende klank hebben, - maar vooral door de buitengewoon rigoureuze wijze waarmee het in praktijk gebracht wordt en door de uitgebreide en systematische registratie van wat er precies gedaan wordt. Dit is daarom zo belangrijk omdat op deze wijze de behandeling doorzichtig en de verschillende elementen er van objectieverbaar en dus goed meetbaar worden. Op dit ogenblik wordt dan ook een omvangrijke wetenschappelijke evaluatie uitgevoerd naar de effectiviteit van de behandeling. Het onderzoek heeft vijf doelstellingen:

1. Een beschrijving van de populatie die in Boys Town behandeld wordt.
2. Een beschrijving van jongeren die het behandelprogramma met min of meer met succes gevolgd hebben (in termen van verblijfsduur, reden voor vertrek e.d.).
3. Follow-up gegevens over de eerste tijd na vertrek (drie, zes of negen maanden).
4. Follow-up gegevens over de lange termijn (12 t/m 30 maanden).
5. Vergelijking van de Boys Town groep met een vergelijkingsgroep.

Het onderzoek is gestart in 1987 en de materiaalverzameling is eind 1989 voltooid. De verwachting is dat de resultaten voor Boys Town belangrijke beleidsinformatie zullen opleveren met betrekking tot het type kinderen dat bij de behandeling baat vond, de zwakke en sterke punten in het programma, korte en lange termijn behandelingseffecten en meer inzicht in de mate waarin de huidige leefsituatie van de jongeren gerelateerd is met behandelings- dan wel met externe factoren.

II Nieuwe maatregelen op het terrein van de strafrechttoepassing

Zoals eerder aangegeven worden de V.S. thans geconfronteerd met een hoger aantal gedetineerden dan ooit tevoren. Het probleem van de overvolle gevangenissen is zo groot dat in de meeste staten de condities van de detentie een manifeste schending vormen van het achtste amendement van de Constitutie dat garanties biedt tegen 'cruel and unusual punishment'.

Alle Amerikaanse staten - op acht na - zijn door federale gerechtshoven veroordeeld tot het terugbrengen van de bezetting in hun penitentiaire inrichtingen, terwijl sommige (o.m. Georgia) bedreigd werden met een algehele overname van het gevangenisstelsel door het federale gerechtshof wegens schending van constitutionele rechten van de gedetineerden.

Het bouwen van nieuwe gevangenissen is echter buitengewoon kostbaar en bij de Amerikaanse bevolking bestaan grote weerstanden tegen het gebruik van overheidsmiddelen en het verhogen van de belastingdruk ten behoeve van uitbreiding van het gevangeniswezen.

Anderzijds vormen het zeer hoge criminaliteitsniveau en de hiermee samenhangende onrust en angst onder de bevolking een hardnekkig probleem, waartegen beleidsvoerders zich gedwongen voelen op te treden.

Onder de druk van deze omstandigheden zijn nieuwe vormen van strafrechttoepassing ontstaan die praktisch altijd het karakter hebben van alternatieven voor de vrijheidsstraf.

Hoewel die nieuwe vormen zeer verschillende toepassingsmodaliteiten kennen hebben ze een aantal kenmerken gemeen.

In de eerste plaats dienen ze om het gevangenisstelsel te verlichten en de detentiesituatie te verbeteren. In dat verband werd naar wegen gezocht om het selectie- en differentiatiesysteem te verbeteren zodat de niet-gewelddadige - overwegend vermogensdelinquenten - beter uitgefilterd kunnen worden en de gevangenisstraf gereserveerd zou kunnen blijven voor gevaarlijke, gewelddadige delinquenten.

In de tweede plaats spelen financiële overwegingen een belangrijke rol. Detentie is een buitengewoon dure sanctie, niet alleen vanwege de kostbare infrastructurele voorzieningen maar ook vanwege de hoge personele lasten.

Gezien het fundamentele gebrek aan bereidheid onder de Amerikaanse bevolking, meer geld ter beschikking te stellen voor de strafrechttoepassing, is het beleid er bij voortduring op gericht de kosten hiervan te drukken.

Een van de belangrijkste vragen in de programma evaluaties is dan ook steeds wat de 'cost effectiveness' is van het geëvalueerde project.

Tenslotte vormt de bescherming van het publiek een van de belangrijkste zorgpunten voor het beleid bij het opzetten van alternatieven voor de vrijheidsstraf. Dit heeft onder meer geleid tot het ontwikkelen van zogenaamde 'risk-assessment' instrumenten, waarmee men een inschatting kan maken van de risico's - in termen van gevaarlijkheid voor het publiek - die bepaalde delinquenten zouden opleveren indien men ze niet opsluit.

Opvallend bij dit alles is dat zowel in gesprekken met verantwoordelijken alsook in documenten en projectverslagen overwegingen met betrekking tot resocialisatie, rehabilitatie of een humane uitvoering van de straf nauwelijks enige rol lijken te spelen.

De doelstellingen van de alternatieve straffen zijn dan ook onveranderlijk:

- 1) reductie van de gevangenispopulatie;
- 2) een optimale bescherming van de bevolking tegen veroordeelde misdadigers die binnen de samenleving blijven functioneren;
- 3) vermindering van de kosten verbonden aan de executie van straffen.

Globaal bezien kan men twee verschillende alternatieve sanctietypen onderscheiden.

De eerste categorie omvat vele verschillende vormen van intensieve reclasseringsbemoediging. Deze programma's (Intensive Probation Supervision of Intensive Service Probation) hebben een tweeledige achtergrond.

In de eerste plaats vormen ze een duidelijke reactie op het traditionele reclasseringstoezicht dat als volstrekt onvoldoende en inefficiënt wordt beschouwd. Belangrijk bij deze discussie was de bevinding, in een studie van de Rand Corporation (Petersilia e.a. 1985), dat meer dan de helft van een Californische steekproef van delinquenten onder reclasseringstoezicht, hierdoor in het geheel niet geremd werd in hun criminele praktijken.

In de tweede plaats wil men aantonen dat ook sancties in de gemeenschap een uitgesproken punitief karakter kunnen hebben en gepaard kunnen gaan met strikte controle.

De grote populariteit van zeer intensieve toezichtsmaatregelen berust derhalve niet op een stevige sociaal-wetenschappelijke basis, maar is veeleer het resultaat van een compromis tussen de noodzaak de gevangenispopulatie te verminderen enerzijds en het publiek te beschermen anderzijds. Grondige evaluatie van dergelijke programma's zal moeten uitwijzen in hoeverre deze programma's een effectief alternatief voor de vrijheidsstraf vormen.

De tweede categorie alternatieven betreft het huisarrest met elektronisch toezicht. Elektronisch toezicht op geestelijk gestoorden, voorwaardelijk veroordeelden en voorwaardelijk in vrijheidgestelden werd voor het eerst uitgetest op vrijwilligers in de staat Massachusetts (Schwitzgebel, 1967, 1968) in de zestiger jaren. Elektronisch toezicht berust op het aanbrengen van een zendertje op arm of enkel van de delinquent dat signalen uitzendt die via een telefoonlijn of via radiosignalen naar een ontvanger, een centrale computer gaan.

Elektronisch toezicht is de jongste loot aan de boom der alternatieven. Er is nog niet veel onderzoek naar verricht en vragen omtrent de wettelijke en ethische kanten, zoals de mogelijkheid van misbruik, of de vraag naar de effectiviteit van de maatregel, zijn nog niet beantwoord.

1. 'Intensive Probation Supervision' programma's

Zoals opgemerkt is de voornaamste doelstelling van de IPS-projecten de gevangenispopulatie te reduceren door diegenen uit de gevangenis te halen die geen bedreiging vormen voor de veiligheid van de burger. Dit betekent dat sterke nadruk valt op een adequate screening van degenen die tot een gevangenisstraf veroordeeld zijn, zodat men de "goede risico's" er uit kan selecteren. Dit heeft geleid tot de noodzaak voor het ontwikkelen van zogenaamde 'risk-assessment scales' ofwel risico inschattingsinstrumenten. Austin e.a. wijzen erop dat deze ontwikkeling een fundamentele verandering inhoudt van het denken over straftoemeting (Austin e.a., 1989).

De belangrijkste straftoemetingsfilosofie uit de jaren zestig en zeventig was die van von Hirsch en zijn volgers (von Hirsch, 1986).

Deze strafrechtgeleerden en criminologen gingen uit van de idee dat de straf behoorde te corresponderen met de ernst van het gepleegde feit en eventueel met het strafrechtelijk verleden van de verdachte. Zij hielden een pleidooi

voor de "rechtvaardige" straf en een consistent en coherent straftoemittingsbeleid. Elke toevoeging van sociale en psychologische achtergrondfactoren zouden slechts elementen introduceren die niet direct te maken hadden met het gepleegde feit en waarover de verdachte bovendien geen controle kon uitoefenen. Dit zou slechts kunnen leiden tot een grotere discretie van de rechter en tot rechtsongelijkheid voor verdachten. In dit model wijst men iedere mogelijke predictie over wat er eventueel in de toekomst zou kunnen gebeuren af: straftoemeting mag uitsluitend betrekking hebben op de gepleegde daad en nooit op potentiële wetsovertredingen.

Het toepassen van risico-inschatting gaat evenwel van heel andere premissen uit. Het is gericht op de toekomst en heeft tot doel straftoemittingsbeslissingen, althans gedeeltelijk, te baseren op het inschatten van potentiële criminale activiteiten en niet alleen op de gepleegde feiten. Hoewel het strafrechtelijk verleden ook bij risico-inschatting een zeer grote rol speelt, betreft men ook andere factoren zoals drug-gebruik, arbeidsverleden, leeftijd, opleiding en stabiliteit van de woonsituatie - kortom dat wat men sociale stabiliteitsfactoren noemt - bij de analyse.

Tegenstanders van deze methode wijzen op het feit dat ze kan leiden tot discriminatie op economische en etnische gronden: zwarten en andere minderheden hebben nu eenmaal een veel lager opleidingsniveau en een veel hoger werkloosheidspercentage dan blanken en zullen dus veel eerder als zwaardere risico's ingeschat worden.

Voorstanders wijzen er echter op dat belangrijke doelen van straftoemeting zijn de burger te beschermen en zo goed mogelijk gebruik te maken van nu eenmaal beperkte voorzieningen. Risico inschatting, zo zeggen zij, maakt geen eind aan economische of rassen discriminatie, maar bevordert in ieder geval de systematische toepassing van factoren die anders op oncontroleerbare wijze bij de beslissing een rol spelen. Daardoor wordt de consistentie van het beslissingsproces bevorderd. Bovendien dient men niet te vergeten dat ook het strafrechtelijk verleden verband kan houden met discriminatie. Minderheden zouden eerder gearresteerd en eerder en strenger veroordeeld worden dan blanken. Zelfs rechtssystemen die uitsluitend rekening houden met gepleegde feiten en ernst van het misdrijf hebben als het ware een ingebouwde selectieve benadering van bepaalde groepen verdachten, selectieve benadering die samenhangt met de inrichting van de samenleving en de differentiële toegang tot bronnen van kennis, inkomen en macht. Men zou kunnen stellen dat de voorstanders van het 'rechtsmodel' en de 'just deserts' benadering een

specifieke opvatting hebben van wat recht, rechtvaardigheid en rechtmatigheid is, terwijl de voorstanders van de alternatieve sancties zich bovenal richten op een effectieve rechtshandhaving. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat diegenen die in de alternatieve sancties vooral een verdere humanisering van het strafrecht en een effectievere resocialisatie van delinquenten zien, een duidelijk kleinere groep vormen in de V.S. dan in Europa.

Welke factoren worden nu gebruikt in de risico-schalen als risico voorspelers? (Austin e.a. 1989, p. 22).

- aantal eerdere veroordelingen;
- aantal eerdere onvoorwaardelijke vrijheidsstraffen;
- leeftijd bij eerste gevangenneming, veroordeling of arrestatie;
- druggebruik (verleden);
- veroordelingen voor inbraak, fraude, diefstal;
- alcoholmisbruik (verleden);
- arbeidsverleden;
- eerder reclasseringstoezicht (voorwaardelijk veroordeeld/voorwaardelijk invrijheidstelling).

Uitgebreide studies van de National Council on Crime and Delinquency, waarbij men een dergelijk instrument steeds op nieuwe populaties heeft getest en gevalideerd, heeft geleid tot een werkbare indeling van de gedetineerdenpopulatie in drie klassen: laag risico (0-3 punten), gemiddeld risico (4-7 punten) en hoog risico (8-14 punten).

De volgende tabel geeft aan hoe de risico-schaal is samengesteld.

Tabel 2: Risico inschatting ten behoeve van alternatieven voor de vrijheidsstraf (NCCD, 1989, p. 27)

- Leeftijd bij gevangenneming

32 of ouder	0
22 - 31	1
18 - 21	2

- Aantal eerdere misdrijven gepleegd onder reclasseringstoezicht

geen	0
1 of meer	1

- Aantal gepleegde misdrijven waarbij drugs/alcohol een rol speelde

geen	0
een	1
twee of meer	2

- Aantal autodiefstallen

geen	0
een of meer	1

- Aantal eerdere arrestaties

geen	0
een of twee	1
drie of meer	2

- Behoefte aan hulpverlening voor drug/alcoholmisbruik?

ja	1
nee	0

- Had werk bij arrestatie

ja	1
nee	0

- Behoefte aan scholing?

ja	1
nee	0

- Behoefte aan financiële ondersteuning?

ja	1
nee	0

Zoals uit tabel 2 blijkt worden ook factoren als de duidelijke noodzaak voor hulpverlening op het terrein van drugs- en alcoholmisbruik, scholing en financiële ondersteuning in de risico inschatting meegenomen. Hoewel deze factoren het risico van recidive verhogen heeft het project in Ohio het leveren van diensten bevorderd om aan deze noden tegemoet te komen. De aldus ingedeelde groepen werden gedurende twee jaar gevolgd. Van de lage risicogroep recidiveerde (in termen van arrestaties) 16%, van de gemiddelde risicogroep 31% en van de hoge risicogroep 54%.²

In de meeste staten waar men IPS programma's heeft opgezet, heeft men vergelijkbare screening instrumenten ontwikkeld, waarbij de doelgroep in een aantal risico klassen wordt ingedeeld.

a. Doelgroepen

In de meeste staten is men met de rechterlijke macht overeengekomen dat het screening-proces ten behoeve van een alternatieve afdoening plaatsvindt nadat de delinquent tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf is veroordeeld en in een 'jail of state prison' is ingesloten. Zou men deze voorwaarde niet stellen dan zou de alternatieve sanctie waarschijnlijk in een groot aantal gevallen in de plaats komen van een voorwaardelijke vrijheidsstraf of een geldboete. Gezien tegen de achtergrond van de situatie in de meeste Amerikaanse gevangenissen zou dit laatste een volstrekt onaanvaardbare optie zijn en men doet dan ook alles om dit te voorkomen. Hierbij treden er uiteraard verschillen op tussen staten die samenhangen met verschillen in strafrechtelijk klimaat. Zo heeft de staat Georgia een uitermate succesvol IPS-programma ingevoerd, maar vergelijking met andere staten toonde dat meer dan de helft van Georgia's IPS-gevallen in de laagste risico klassen geplaatst werden: de meeste van dit type delinquenten worden in een staat als bijv. California niet tot een vrijheidsstraf veroordeeld (Clear e.a., 1987). Van degenen die in het IPS-programma waren opgenomen was 43% veroordeeld voor vermogensdelicten, 41% voor delicten die met alcohol- en druggebruik verband hielden en 9% voor geweld tegen personen.

Hoewel dus alle programma's gebruik maken van een classificatiesysteem van

² De correlatie tussen risicoscores en aantal arrestaties was .2936, hetgeen een sterk verband aantoont tussen de schaal-items en de verwachte wetsovertredingen.

gedetineerden populaties, wordt de uitvoering van het programma en het succes - in termen van recidive - natuurlijk sterk bepaald door de basis kenmerken van de gedetineerden populatie in zijn geheel.

b. Uitvoering van IPS-projecten

In Georgia wordt met een case-load van 25 gewerkt door teams van twee: een toezichthouder met uitsluitend een controlefunctie en een reclasseringswerker die het wettelijk gezag vertenwoordigt en tevens hulp en steun biedt (Petersilia, 1987).

Het intensieve toezicht duurt 6-12 maanden, gevolgd door nog een jaar onder traditioneel reclasseringstoezicht.

In de IPS-fase zijn er 5 face-to-face contacten per week met de veroordeelde; deze laatste moet 132 uur dienstverlening verrichten en in het arbeidsproces of een scholingsproject zijn ingeschakeld; hij kan bovendien een bijkomende veroordeling krijgen tot het betalen van boete of restitutie aan het slachtoffer; hij is eveneens verplicht tot het betalen van een geldelijke bijdrage aan het programma van \$ 10 tot \$ 50, per maand; tenslotte wordt zijn bewegingsvrijheid ingeperkt (curfews) en dient hij zich te onderwerpen aan onaangekondigde drugs- en alcoholtesten.

De hier genoemde elementen vindt men in de meeste IPS-programma's terug. Tocht blijkt in de praktijk dat naast de retoriek van 'hard en streng straffen' wel degelijk ook hulp en steun geboden wordt. Zo dient in New Jersey iedere cliënt zelf een actie plan te schrijven waarin hij aangeeft hoe hij zijn problemen wil oplossen en vervolgens moet hij een dagboek bijhouden dat als basis dient voor de contacten met de reclasseringswerker en voor eventuele behandeling (Clear e.a. 1987).

New Jersey's IPS-project heeft vier doelstellingen:

- in vrijheidstelling van geselecteerde gedetineerden na een detentieperiode van drie a vier maanden; op die wijze wil men plaats maken voor ernstiger delinquenten;
- voorzien in een adequaat alternatief strafaanbod in de gemeenschap voor de geselecteerde gedetineerden;

- strikte controle van het gedrag van de geselecteerde groep als ze eenmaal uit de gevangenis zijn.

De intensieve supervisie houdt ten minste 20 contacten per maand in waaronder nachtelijke checks om te controleren of de veroordeelde thuis is tussen 10 uur 's avonds en 6 uur 's morgens. Het programma duurt 18 maanden en wordt geleidelijk wat soepeler en minder intensief toegepast. Ook hier wordt de eis gesteld van deelname aan arbeid of aan een scholingsproject en moet de veroordeelde ten minste 16 uur dienstverlening per maand verrichten. Opmerkelijk is de eis dat iedere cliënt een sponsor en andere steunpunten in de gemeenschap moet hebben die de cliënt extra hulp kunnen bieden. Daarnaast participeren de meeste deelnemers in gespecialiseerde hulpprogramma's voor verslavingsproblemen, financiële-, gezins- en relatieproblemen. Evenals in andere projecten worden ook hier geen delinquenten toegelaten die veroordeeld zijn voor moord, overvallen of een zedendelict. De meeste deelnemers hebben inbraken, gekwalificeerde diefstal, kleine drugsdelicten of fraudedelicten gepleegd.

Andere programma's - zoals bijv. in Oregon - concentreren zich veeleer op een beperkt aantal duidelijke problemen die met het criminele gedrag en de achtergrond van de cliënt samenhangen. De interventie is vervolgens heel specifiek gericht op verbetering van deze condities.

Deze benadering is een reactie op het dikwijls zo diffuse, onduidelijke en weinig effectieve karakter van het reclasseringswerk.

In Massachusetts - een staat die bekend staat om zijn progressief strafrechtelijk beleid - heeft men een IPS-programma ontwikkeld dat zich richt op hoge risicogroepen. Dit is gebaseerd op intensivering van persoonlijke contacten met de cliënt, gedwongen verwijzing naar hulpverlenende instanties teneinde problemen aan te pakken die ten grondslag liggen aan het criminele gedrag en strenge controle op het naleven van de voorwaarden van IPS.

Bij de uitwerking van het project is grote nadruk gelegd op de volgende elementen:

- nauwgezette en gedegen analyse van risico's en behoeften van cliënten;
- gericht uitgevoerd toezicht en controle ten behoeve van de veiligheid van de burger;

- het aanpakken van die noden en behoeften van cliënten die sterk en consistent gerelateerd zijn aan het getoonde criminele gedrag;
- het zoeken en aanboren van gemeenschapsvoorzieningen die kunnen bijdragen tot de vermindering van het criminele gedrag.

Massachusetts gaat er van uit dat deze tweeledige benadering, enerzijds een strikt toezicht op naleving van de IPS-voorwaarden en anderzijds het serieus ingaan op specifieke noden van de cliënt de effectiviteit van het IPS-programma zal verhogen (Corbett e.a., 1987).

c. Resultaten

De resultaten, in termen van recidive, hangen vanzelfsprekend sterk samen met de aard en ernst van de populatie in het programma.

Zo zal het, in het licht van het bovenstaande, niemand verbazen dat de succespercentages in Georgia buitengewoon hoog zijn: 90% van de delinquenten veroordeeld voor aan drugs en alcohol gerelateerde delicten, 75% van de vermogensdelinquenten en 65% van hen die voor geweld tegen personen veroordeeld waren. Met name de laatste groep had duidelijk lagere recidive cijfers dan een vergelijkbare groep die in de gevangenis was beland.

Interessant is verder dat beide eerste groepen lagere recidive cijfers had dan een vergelijkbare groep onder traditioneel reclasseringstoezicht. Deze uitkomst suggereert dat IPS inderdaad effectiever is dan gewoon reclasseringstoezicht. Gezien tegen de achtergrond van de nijpende gevangenis-situatie in Georgia tonen de cijfers tevens een reductie van 10% van de gevangenispopulatie tussen 1982 en 1985, een resultaat dat positief afsteekt tegen de nationale trend van een nog steeds groeiende gevangenispopulatie (Persilia, 1987).

In Ohio bleek tijdens een follow-up-periode van twee jaar een winst in recidive van 10 a 12% geboekt te zijn. Een controle groep die een gevangenisstraf uitzat had een recidive percentage van 54%, terwijl de twee IPS-groepen (waarvan de ene eerst enige tijd in een Huis van Bewaring had gezeten) recidive percentages hadden van respectievelijk 42% en 44% (Austin e.a., 1989).

Op dit moment zijn er helaas nog niet veel evaluatie resultaten beschikbaar. Er zal nog aanzienlijk onderzoek nodig zijn voor we met meer zekerheid conclusies kunnen trekken ten aanzien van de effectiviteit van IPS-programma's.

d. Kosten en baten

IPS-programma's kosten aanzienlijk meer dan het traditionele reclasseringswerk. Als men zijn cliënten niet uit de gevangenispopulatie maar uit de voorwaardelijk veroordeelden met reclasseringstoezicht recruteert dan is men evident duurder uit dan wanneer men het bestaande systeem handhaaft.

In Georgia bleek een IPS-cliënt zesmaal meer te kosten dan een gewone reclasseringscliënt, maar een gedetineerde kostte weer vijf en een half maal zoveel als een IPS-cliënt.

Bij een reële reductie van de gevangenispopulatie, blijken de kostenbesparingen inderdaad aanzienlijk.

Aangezien dit type programma werkelijk in de plaats komt van een detentie kan men de kosten verbonden aan gevangenhouding als baten kenmerken. Hierbij kan men het inkomen optellen dat de cliënten ingebracht hebben in de vorm van belasting, gezinsinkomen, boetes, restitutie en bijdragen aan het reclasseringstoezicht.

Daar tegenover staan de kosten van de projecten. Dit zijn voornamelijk personeelskosten voortvloeiend uit het zeer intensieve toezicht, de lage case-load en de vele te organiseren activiteiten. In het algemeen zou men onderscheid moeten maken tussen baten voor Justitie - en meer precies voor het gevangeniswezen - en baten voor de gemeenschap, voor slachtoffers en tenslotte voor de cliënt zelf en zijn gezin (Pearson, 1987). Deze baten kunnen met enige nauwkeurigheid worden berekend. Veel moeilijker is het een inschatting te geven van kwalitatieve baten, zoals bijv. een effectievere rechtshandhaving, een reductie van de recidive, een grotere kans op resocialisatie en een positiever attitude van deelnemers aan het programma dan van hen die geruime tijd in de gevangenis verblijven.

e. Voorlopige conclusies

Hoe groot is het succes van de IPS-programma's? Men zou kunnen zeggen dat ze tot nu toe redelijk succesvol zijn. Ontstaan uit een absolute noodsituatie konden ze slechts tot bloei komen met de onvoorwaardelijke steun van de rechterlijke macht en de publieke opinie. Dit verklaart met name de sterke nadruk in de publiciteit en de media op het 'tough and strict' karakter, dat deze sancties zouden hebben.

Toch zijn er een aantal problemen en punten van zorg te signaleren.

Daar is in de eerste plaats de selectie van cliënten. De eisen die men aan gedetineerden stelt om voor het programma in aanmerking te komen zijn - uit angst voor mislukking en voor negatieve publiciteit - soms zo hoog opgeschroefd dat men zich kan afvragen of de geselecteerde cliënten wel zo'n zware vorm van justitiebemoeyenis nodig hebben. Het gevaar dreigt bovendien dat sommige rechters eerder tot een gevangenisstraf veroordelen omdat ze de persoon in kwestie zo geschikt vinden voor het IPS-programma. Hier doemt het bekende probleem van 'net-widening' op, waarbij de oorspronkelijke doelgroep op onverantwoorde wijze wordt uitgebreid.

Dit alles resulteert in een IPS-populatie van lichte tot middelzware gevallen die nauwelijks een gevaar voor de burger vormt en waarvan sommigen zeggen dat ze zonder risico aanzienlijk uitgebreid zou kunnen worden (Clear e.a., 1987). De paradox is bovendien dat de lichtste risico's binnen de gevangenispopulatie onderworpen worden aan een streng gereguleerd programma, met een case-load van slechts 25 gevallen, terwijl voor de meestal veel zwaardere gevallen die voorwaardelijk in vrijheid worden gesteld, het traditionele reclasseringstoezicht - met een case-load van 100 - geldt. Op deze laatste groep wordt nauwelijks controle uitgeoefend, noch wordt er gestructureerde hulp geboden. Deze discrepantie in ter beschikking gestelde middelen is buitengewoon irrationeel in het licht van het feit dat verreweg de meeste zware risico gevallen tenslotte ook weer terug in de gemeenschap komen.

Een tweede probleem vormen de dikwijls wel heel extreme controlemaatregelen - soms meer dan dagelijks contact, aanwezigheidschecks overdag en 's avonds, urine tests op alcohol en druggebruik. Een zo strikt volgen leidt gemakkelijk tot zogenaamde 'technical violations' en daarmee tot de vraag wat daarvan het gevolg dient te zijn: hoeveel overtredingen vindt men nog acceptabel, waar ligt de grens?

Het gevaar is niet denkbeeldig - en het is hier en daar al gebeurd - dat alleen op grond van overtreding van de controle bepalingen iemand voor langere tijd dan bij de eerdere veroordeling naar de gevangenis wordt teruggestuurd (Clear e.a., 1987).

Een bijkomend gevaar is dat het programma zozeer gedomineerd wordt door voortdurende controle dat de voor deze categorie vrij lichte delinquenten zo noodzakelijke hulpverlening en ondersteuning in het gedrang komt. Een juist evenwicht tussen beide dimensies zou goed in het oog gehouden dienen te worden.

De resultaten tot nu toe overziend komen verschillende onderzoekers tot de volgende aanbevelingen (Clear e.a.; Bennett, 1987; Austin e.a., 1987):

- Voor de overwegend lichte gevallen die nu in de IPS-projecten worden opgenomen, lijkt het niveau van uitgeoefende controle onevenredig hoog. Waarschijnlijk kunnen vergelijkbare resultaten behaald worden met minder in de privacy ingrijpende maatregelen en minder inspanningen.
- Gezocht zou moeten worden naar mogelijkheden om zwaardere risico's in de programma's op te nemen. Ohio's project toont aan dat ook voor deze categorieën gevangenisruimte en recidive-winst is te boeken.
- Vermeden moet worden de programma's uit te breiden naar steeds lichtere gevallen, daar ze dan hun eigenlijke doel voorbij schieten.
- Het gebruik van risico beoordelingsinstrumenten dient aangemoedigd te worden, niet alleen ten behoeve van een betere selectie voor de projecten maar ook voor de bepaling van te leveren diensten en aan te bieden hulp.
- Bij evaluatie van de programma's dient men naast de controle maatregelen ook geleverde diensten, als hulpverlening en behandeling te registreren en op hun effecten te onderzoeken.

2. Elektronisch huisarrest

Het eerste grootscheepse huisarrest project ontstond in Florida in 1983, Dit project heeft inmiddels 5000 personen bereikt, waarbij ambtenaren met een case-load van 20 dagelijks maar ook 's avonds en in het week-end toezicht uitoefenden.

De algemene condities waren globaal dezelfde als bij de IPS-projecten: de veroordeelde moest 140 uur dienstverlening verrichten, restitutie betalen,

alleen op nauwkeurig bepaalde tijden het huis verlaten en zich onderwerpen aan alcohol- en drugtests. De elektronische apparatuur die, nauwelijks een jaar later, werd ingevoerd had voornamelijk ten doel het toezicht te vergemakkelijken en beter te verzekeren.

In december 1984 werd het eerste project met elektronisch huisarrest geïntroduceerd in Palm Beach county, Florida.

In 1989 waren er dergelijke projecten in 39 staten en de verwachting is dat in 1990 meer dan 10.000 personen op deze wijze onder toezicht zullen staan (Renzema - Annual Monitoring Census, 1989). De belangrijkste oorzaken voor deze snelle expansie zijn wederom te vinden in de desperate situatie in het gevangeniswezen en als gevolg daarvan het koortsachtig zoeken naar veilige en punitieve alternatieven voor detentie.

Als voordelen van elektronisch huisarrest worden wel genoemd (Ball en Lilly, 1983):

- vermindering van het aan detentie verbonden stigma;
- de veroordeelde kan werk en gezinsrelaties behouden die tot zijn rehabilitatie bijdragen;
- minder kostbaar dan bouw en onderhoud van penitentiaire inrichtingen;
- bescherming van het publiek door de delinquent 'binnen' te houden;
- het komt tegemoet aan het verlangen van het publiek naar straffen.

Anderen hebben gewezen op het feit dat men voor elektronisch huisarrest minder extra mankracht hoeft in te zetten dan bij 'intensive supervision', dat de veroordeelde gewoon door kan gaan met belasting betalen en het slachtoffer kan vergoeden en dat tenslotte een - aan het functioneren gerelateerde - geleidelijke vermindering van het toezicht op zichzelf resocialiserend kan werken.

a. Modaliteiten

In zijn algemeenheid wordt elektronisch huisarrest toegepast bij veroordeelde delinquenten, hetzij in de vorm van een voorwaardelijke veroordeling (probation), hetzij bij een voorwaardelijke in vrijheidsstelling (parole), hetzij als alternatief voor de detentie (prisoner). In Michigan is in oktober 1987 het grootste en geperfectioneerde programma in de V.S. van start gegaan. In aanmerking komen de hierboven genoemde categorieën waarbij de gedetineerden afkomstig kunnen zijn uit Staatsgevangnissen of uit Huizen van

Bewaring. De meerderheid van de onder elektronisch toezicht geplaatsten zijn gedetineerden (66%); voorwaardelijk veroordeelden vormen 33% en V.I.-gestelden slechts 1% van het totaal. Alle participanten in het project moeten werk hebben of deelnemen aan een scholingsproject; bovendien moeten ze de staat betalen voor de apparatuur (gemiddeld \$ 6 per dag). In 1989 was het totaal aantal deelnemers in het project 3.991. Hiervan werd slechts 1,5% opnieuw gearresteerd voor een misdrijf en 4,26% liep weg of ontsnapte (informatie van het Michigan Department of Corrections).

Uit een pilot studie blijkt evenwel dat vooral lichtere gevallen in het project werden opgenomen. Een vergelijking met niet voor het project in aanmerking komende gedetineerden toont aan dat de groep die voor het project geselecteerd wordt aanmerkelijk minder vaak al eerder gedetineerd was of onder reclasseringstoezicht gestaan had dan de niet-deelnemers.

Elektronisch huisarrest kan in verschillende situaties toegepast worden: bij V.I.-gestelden die in het arbeidsproces zijn ingeschakeld maar 's avonds thuis moeten zijn; als alternatief voor de voorlopige hechtenis; als onderdeel van een IPS-programma; in plaats van - of als aanvulling op 'probation'.

Maxfield en Baumer (1989) deden een vergelijkende studie naar de toepassing van elektronisch huisarrest na veroordeling als (onderdeel van de) opgelegde straf en als alternatief voor de voorlopige hechtenis, in de staat Indiana.

Met de toepassing als alternatief voor de voorlopige hechtenis beoogt men een aantal zaken. Allereerst wil men de overbezetting in de Huizen van Bewaring terugdringen; daarnaast staat de bescherming van het publiek hoog in het vaandel; tenslotte wil men het risico vermijden dat verdachten niet op de zitting zouden verschijnen. Deze laatste doelstelling is van belang voor die verdachten die geen borgsom kunnen betalen en die men niet voldoende vertrouwt om ze 'on recognizance' in vrijheid te stellen. Om in aanmerking te komen voor het project moet de verdachte werk, een woning en een telefoon hebben en zijn gezinsleden dienen er mee in te stemmen.

Bij de selectie van de deelnemers worden geweldsdelinquenten uitgesloten en wordt een inschatting gemaakt van het risico op mislukking.

Een veeleisend screening proces had als resultaat dat van de aanvankelijk geselecteerde groep in bewaring gestelden slechts een kwart voor schorsing van de voorlopige hechtenis in aanmerking kwamen.

In de meeste projecten met elektronisch huisarrest is de duur van het arrest tussen de 1 en 4 maanden. Men gaat er daarbij van uit dat dit de maximumtermijn is die men in het kader van een dergelijke sanctie aan een verdachte op

kan leggen. Bovendien gaat men uit van de veronderstelling dat de rechtszitting snel daarna zal volgen en tevens dat verdachten die een dergelijk programma voltooid hebben niet vluchtgevaarlijk zijn.

Uit het onderzoek blijkt dat elektronisch huisarrest vóór veroordeling (schorsing voorlopige hechtenis) veel meer mislukkingen oplevert dan bij toepassing na veroordeling: ruwweg twee maal zo veel gevallen (27% van het totaal) resulteerden in hetzij technische overtredingen, hetzij ontsnapping. Voor dit relatief hoge misluktingspercentage zijn een aantal redenen aan te wijzen.

Na veroordeling gaat het om een bijkomende straf, veelal als onderdeel van het traditionele reclasseringstoezicht. Deze groep is als geheel homogener, terwijl de voorlopige hechtenis groep een allegaartje vormt. Belangrijker is echter dat het uitzitten van een per definitie eindige sanctie veel minder belastend is dan het ondergaan van een sanctie in afwachting van een komende uiteindelijke sanctie. De eerste groep werkt toe naar een steeds grotere bewegingsvrijheid, terwijl voor de tweede groep de toekomst onzeker en vol dreiging is.

b. Conclusies

Elektronisch huisarrest als alternatief voor detentie is niet zonder problemen. Een aantal auteurs (Del Carmen en Vaughn, 1986, Berry, 1985) hebben zich afgevraagd of een dergelijke interventie niet in strijd is met grondwettelijke rechten, zoals het recht op privacy en het niet hoeven ondergaan van 'cruel and unusual punishment'. Zij maken zich zorgen om de sociale en economische kosten, over de werkelijk vrijwillige instemming van de cliënt en over de wijze en mate waarin de overheid doordringt in het particuliere leven van burgers. Een belangrijk punt is uiteraard de kosten-baten verhouding. Waarschijnlijk zijn de kostenbesparingen aanzienlijker als het om een alternatief voor detentie gaat dan wanneer het om een bijkomende voorwaarde in het kader van een voorwaardelijke veroordeling gaat. Daar komt bij dat de voornaamste kosten in het gevangeniswezen personeelskosten zijn. Dit betekent dat men eerst van kostenbesparing zal kunnen spreken wanneer men met minder bewaarders toe zal kunnen en dat veronderstelt een aanzienlijke reductie van de gedetineerdenpopulatie.

Als men bovendien de - eventueel - leeg gekomen bedden onmiddellijk bezet met nieuwe gedetineerden, dan zou de hele operatie wel eens voornamelijk kunnen leiden tot 'net-widening' en tot meer in plaats van minder kosten. Sommigen zetten dan ook een groot vraagteken bij de assumptie dat elektronisch huisarrest een werkelijke bijdrage zal vormen tot de oplossing van de overbezetting in de gevangenissen (Schmidt en Curtis, 1987, Hatchett, 1987).

Een ander probleem is wat er gebeurt als de cliënt het systeem saboteert of zelfs uit huis verdwijnt. Het is duidelijk dat er in zulke gevallen een onmiddellijke reactie moet volgen. Dat betekent dat de staf van het project aanhoudings- en opsporingsbevoegdheid zou moeten hebben.

In Indiana was dit niet het geval. Men was afhankelijk van de justitiële politie of de reguliere politie. De eerste kwam slechts in actie als de verdachte niet op de zitting verscheen, terwijl de tweede alleen bereid was direct op te treden als er een nieuw delict gepleegd werd. Bij technische overtredingen moest er eerst een verzoek komen tot opheffing van de schorsing hetgeen allerlei vertraging tot gevolg had.

Deze gang van zaken bemoeilijkte ten zeerste een effectieve controle op de uitvoering van het project. De vereiste, onmiddellijk te kunnen optreden bij overtreding van de regels, heeft als voornaamste gevolg gehad een nog strikter selecteren van geschikte kandidaten voor het project, waardoor steeds sterker de vraag naar voren komt of en in hoeverre elektronisch huisarrest werkelijk een reductie van de gedetineerdenpopulatie tot stand brengt.

Gegevens uit de staat Kentucky wijzen er bijv. op dat in Kenton County, waar een elektronisch huisarrest project wordt uitgevoerd, de rechters het project in het geheel niet zagen als een alternatief voor detentie en het derhalve ook niet op die manier toepasten (Lilly e.a., 1987). In Michigan bestonden de project deelnemers voornamelijk uit niet ernstige vermogensdelinquenten en dronken rijders, categorieën waarvoor de noodzaak tot opsluiting allerminst evident is.

De huisarrest projecten melden echter ook positieve bijkomende effecten. Zo blijken de meeste projectdeelnemers in staat nieuw werk te vinden of hun oude baan te behouden. Ook komen er positieve berichten van gezinsleden die tevreden zijn over het feit dat het project het volle gezinsinkomen garandeert, terwijl de veel frequentere aanwezigheid van de man in het gezin het huwelijks- en gezinsleven veelal ten goede komt.

Zoals hierboven echter opgemerkt heeft elektronisch huisarrest tot nog toe zijn doelstellingen niet bereikt en zijn beloften niet waar gemaakt.

Uit het beschikbare onderzoek is niet gebleken dat elektronisch huisarrest als een alternatief voor detentie is aangewend. Het heeft dan ook niet bijgedragen tot de oplossing van het probleem van de overvolle gevangenissen. De grootste - en voorlopig onbeantwoorde - vraag blijft namelijk of deze nieuwe technologie op een adequater en effectievere wijze de veiligheid van de burger en de resocialisatie van de delinquent bevordert dan het traditionele reclasseringstoezicht dat aanzienlijk goedkoper is.

c. Tot slot: Implicaties voor het Nederlandse beleid

Het is nog steeds zo dat in tal van opzichten de Verenigde Staten voorop lopen bij ontwikkelingen die zich eerst nu in Europa beginnen af te tekenen. Het is dan ook van belang de Amerikaanse voorbeelden goed te bestuderen op mogelijke implicaties voor ons eigen beleid. Reflecterend over de wijze waarop alternatieven voor de vrijheidsstraf in de V.S. zijn ingevoerd, kom ik met betrekking tot eigen land tot de volgende overwegingen.

- In de eerste plaats is het duidelijk dat er met alternatieve sancties gemakkelijk successen te boeken zijn indien men de populatie maar voldoende uitbreidt met cliënten die slechts een geringe kans lopen in de gevangenis te belanden, een verschijnsel dat men met 'net-widening' typeert. Het is eveneens duidelijk dat een dergelijk beleid geen enkel soelaas biedt voor het gevangeniswezen en het probleem niet wezenlijk aanpakt. Mijn stelling is dat een dergelijke over-voorzichtige houding niet gewettigd is. Het voorbeeld van het project in de staat Ohio toont aan dat er met cliënten die uit de gevangenis worden ontslagen niet alleen goede resultaten werden geboekt maar zelfs - vergeleken met gedetineerden die vast bleven zitten - een recidive winst van 10 tot 12% werd behaald. Nu is het ongetwijfeld zo dat men in de V.S., veel meer dan in Nederland, geneigd is mensen naar de gevangenis te sturen voor relatief niet-ernstige delicten. Dat zou betekenen dat het potentieel van voor alternatieven in aanmerking komende cliënten in Nederland geringer is dan in de V.S. Wanneer men er echter vanuit gaat dat de gevangenis voornamelijk gereserveerd zou moeten worden voor geweldsdelinquenten, dan moet er ook in ons land nog een potentiële doel-

groep zijn voor deze vormen van strafexecutie.

- Een tweede belangrijke overweging met betrekking tot een succesvolle invoering van alternatieven voor de vrijheidsstraf betreft de voorbereiding en voorlichting naar rechterlijke macht en bevolking. Zo werd in sommige gevallen elektronisch huisarrest wel met succes toegepast maar bleek de rechterlijke macht volstrekt niet bereid deze sanctie te hanteren als een alternatief voor detentie. Wil men zijn doel bereiken dan is het van het grootste belang de rechterlijke macht zo vroeg mogelijk bij de plannen en de projectuitvoering te betrekken. Het feit dat men dit in Georgia - met een uitermate conservatieve rechterlijke macht - zeer consequent heeft gedaan is zeker een belangrijke voorwaarde geweest voor het succes van het project.

Daarnaast is het van groot belang de publieke opinie goed voor te bereiden door de media tijdig in te schakelen en te zorgen voor een goede en pakkende voorlichting. Hiermee kan voorkomen worden dat men, als het project gaat lopen, allerlei onrust creëert. Dit kan als negatief gevolg hebben dat men vervolgens als reactie daarop steeds voorzichtiger wordt, teneinde ieder risico te vermijden. Alternatieve sancties vinden nu eenmaal plaats binnen de gemeenschap. Vele diensten, instanties en burgers zijn er bij betrokken. De gestrafte wordt niet afgezonderd maar wordt in tegendeel beter zichtbaar. Een succesvolle invoering van alternatieven moet daarom gebaseerd zijn op instemming, steun en medewerking van zeer velen in die gemeenschap. Het is wijsheid daar terdege mee rekening te houden en erop in te spelen.

- Een opvallend resultaat van het evaluatie onderzoek met betrekking tot de Intensive Probation Supervision projecten is dat ze aanzienlijk effectiever zijn dan het traditionele reclasseringstoezicht. Dit zal gedeeltelijk verband houden met de lagere case-load in die projecten, maar het heeft ook te maken met zowel de veel intensievere controle als de geleverde hulp en steun in de vorm van concrete diensten en toegesneden hulpverlening. Het is een resultaat dat ook de reclassering hier te lande tot nadenken zou moeten stemmen. Duidelijk is dat er met een specifiek, gestructureerd en exact bepaald intensieve reclasseringstoezicht veel winst valt te behalen. Naar mijn mening zou de reclassering in dit opzicht meer initiatieven moeten ontplooiën. Dat zou niet alleen de rol en de plaats van de reclassering in het strafrechtelijk proces versterken maar ook het vertrouwen van de rechterlijke macht en de samenleving in die rol ten goede komen.

- Waar het de kosten-baten verhouding betreft valt er ook winst te boeken. In Georgia kostte een gedetineerde 5,5 maal zo veel als een IPS-cliënt en hoewel deze verhouding niet overal hetzelfde zal zijn is het onmiskenbaar zo dat ambulante sancties de overheid minder kosten dan detentie. Er zijn evenwel nog andere baten: via schadevergoeding aan de benadeelde kan men het slachtoffer tegemoet komen: heeft de veroordeelde werk dan kan hij blijven bijdragen aan het gezinsinkomen en bovendien belasting betalen en premies afdragen.
- Een punt van zorgvuldige overweging vormt wel het verregaand binnendringen in de privacy van veroordeelden, ^{dat} ~~die~~ met deze sancties samenhangt. Wanneer men alle maatregelen die aan de orde zijn gekomen tegelijk zou toepassen - zoals in de V.S. wel gebeurt - vormt dit voor de betrokkenen een buitengewoon zware belasting. Wanneer dit dan nog maanden voortduurt is het voor een aantal cliënten haast niet op te brengen. Hiermee zou men als het ware de kans op mislukking inbouwen. Daarmee doemt de vraag op welke reactie gegeven moet worden op zgn. technische overtredingen. Hoe tolerant is men in dit opzicht, wanneer wil men optreden en welke strafrechtelijke reactie vindt men dan aangewezen? Een ander gevaar daarbij is dat bij een al te zware en exclusieve nadruk op controle de evenzeer noodzakelijk blijkende hulp- en steunmaatregelen geheel naar de achtergrond worden gedrongen.
- Zeer nuttig lijkt het mij om, naar Amerikaans voorbeeld, goede 'risk-assessment'-instrumenten te ontwikkelen. Deze zijn in de V. S. uitgebreid geëxperimenteerd, uitgetoetst en gevalideerd en ze blijken uitermate werkbaar. Het grote voordeel is dat men zonder een langdurig en uitgebreid onderzoek, snel en relatief nauwkeurig een inschatting kan maken van de geschiktheid van kandidaten voor een alternatieve straf.
- Met betrekking tot elektronisch huisarrest zijn de resultaten vooralsnog minder positief. Het is een dure voorziening waarvan tot nu toe niet is aangetoond dat ^{deze} ~~men~~ de detentie vervangt. Als dat het doel is dan komt eigenlijk alleen toepassing in het kader van een V.I. in aanmerking. Toepassing als bijzondere voorwaarde bij een voorwaardelijke veroordeling brengt dit doel niet dichterbij, terwijl toepassing in het kader van een schorsing van de voorlopige hechtenis op aanzienlijke problemen stuit. Die problemen betreffen de selectie van geschikte kandidaten, het alert reageren van overtreding van de voorwaarden en de daarbij te treffen vervolgmaatregelen en de zware belasting voor de cliënt, met name in het

01 / 29 / 2014
14:33
0000

licht van de komende zitting en de daarmee verband houdende onzekere toekomst.

Op zichzelf staand kan elektronisch huisarrest nauwelijks als een volwaardige, enigszins zinvolle sanctie beschouwd worden.

Mijn mening is dat het slechts toekomst biedt als het ingebed is en een onderdeel vormt van een totaal aan maatregelen en als het niet te langdurig wordt aangewend. Te denken zou zijn aan een - tijdelijke - inbedding in ^{de} de IPS-programma, bijvoorbeeld als een introductiefase.

Het geheel overziend ben ik echter van mening dat goed uitgevoerde IPS-projecten aanzienlijk meer te bieden hebben in termen van bescherming van de burger, recidivevermindering, betere resocialisatie en minder kosten dan het elektronisch huisarrest.

01 / 20 / 2014
14
14
14
14
14
14
14

Literatuur

Applebome P.

With Inmates at Record High, Sentence Policy is Reassessed.
The New York Times, 25 april 1988.

Austin J., P. Quigley en S. Cuvelier

Evaluating the Impact of Ohio's Community Corrections Programs on Public
Safety and Costs.
National Council on Crime and Delinquency, San Francisco, 1989.

Ball R.A. en J.R. Lilly

Home Incarcerations: An Alternative to Total Incarceration.
Paper presented at IX International Meeting of the International Society
of Criminology, Vienna, 1983, Journal of Offenders Monitoring.

Bennett L.A.

A Reassessment of Intensive Service Probations.
In: B.R. McCartgy (ed.): 'Intermediate Punishments', Criminal Justice
Press, New York, 1987.

Berry B.

Electronic Jails: a new Criminal Justice concern.
Justice Quarterly, 2. 1. 1985.

Carmen R.V. del en J.B. Vaughn

Legal issues in the Use of Electronic Surveillance in Probation.
Federal Probation, June 1986.

Clear T.R., S. Flynn en C. Shapiro

Intensive Supervision in Probation: a Comparison of three Projects.
In: B.R. McCarthy (ed.): 'Intermediate Punishments', Criminal Justice
Press, New York, 1987.

Gottredson H. en T. Hirsch

Why we're Losing the War on Crime.
The Washington Post, 10 September 1989.

Hatchett P.

The Home Confinement Program: an appraisal of the Electronic Monitoring
of Offenders in Washtenaw County, Michigan.
Michigan Department of Corrections, Research Division, June 1987.

Hirsch A. von

Doing Justice - the Choice of Punishments.
Report of the Committee for the Study of Incarceration.
Northeastern University Press, Boston, 1976, 1986.

Lilly J.R., R.A. Ball and J. Wright

Home Incarcerations with Electronic Monitoring in Kenton County, Kentuc-
ky: an Evaluation.
In: B.R. McCarthy (ed.): 'Intermediate Punishments', Criminal Justice
Press, New York, 1987.

Pearson F.S.

Taking Quality into Account: Assessing the Benefits and Costs of New
Jersey's Intensive Supervision Program.
In: B.R. McCarthy (ed.): 'Intermediate Punishments', Criminal Justice,
New York, 1987.

Petersilia I., S. Turner, I. Kahan and I. Peterson

Granting Felons Probation: Public Risks and Alternatives.
Santa Monica, C.A.: Rand Corporation, 1985.

Petersilia J.

Georgia's Intensive Probations: will the model work elsewhere?
In: B.R. McCarthy (ed.): 'Intermediate Punishments', Criminal Justice
Press, New York, 1987.

01
20
20
14
14
52
03
00

Schwitzgebel R.K.

Electronic Innovations in Behavioral Sciences: a Call to Responsibility.
American Psychologist 22, 1967, pp. 364-370.

Schwitzgebel, R.K.

Electronic Alternatives to Imprisonment.
Lex et Scientia, 1968, pp. 99-104.

Schmidt A.K. en C.E. Curtis

Electronic Monitors.

In: B.R. McCarthy (ed.): 'Intermediate Punishments' , Criminal Justice
Press, New York, 1987.

01 23 02 01 4
14 4 2
05 27